

Sygnatura akt VI W 2249/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 04 września 2013 roku

sprawy przeciwko A. N. synowi S. i J. z domu M.

urodzonego (...) w K.

obwinionego o to, że

w dniu 11 marca 2013 r. około godz. 10.50 we W. na skrzyżowaniu ul. (...)

skręcając w prawo w ul. (...), prowadząc pojazd marki V. (...) o nr rej (...)

nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu

tj. o czyn z art. 90 kw

*****

I. uznaje obwinionego **A. N.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 90 kw i za to na podstawie art. 90 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **500 (pięciuset) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI W 2249/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 marca 2013 roku A. N. kierował samochodem marki V. (...) nr rej. (...) Jechał ulicą (...). Skręcając w prawo, w ulicę (...), przejechał przez oznakowane przejście dla pieszych w momencie, gdy przez przejście to przechodził pieszy. Znajdująca się na pasach kobieta, aby uniknąć potrącenia przez samochód obwinionego, zmuszona została do zatrzymania się.

Obserwujący zachowanie A. N. funkcjonariusze policji, zatrzymali kierowany przez niego pojazd. Obwiniony odmówił przyjęcia zaproponowanego mu mandatu karnego.

Dowód:

zeznania M. K. k 24;

zeznania Ł. J. k.24;

notatka urzędowa k. 3.

A. N. zarówno w złożonych w toku czynności wyjaśniających, jak i w sprzeciwie do wyroku nakazowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził fakt wykonania skręcenia kierowanym przez siebie pojazdem z ulicy (...) w ulicę (...) i przejechania przez znajdujące się tam przejście dla pieszych, zaprzeczył jednak, aby na przejściu tym znajdowała się osoba, której nie ustąpił pierwszeństwa.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego i ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach świadków Ł. J. oraz M. K.. Świadkowie ci zgodnie opisali przebieg wydarzeń wskazując na fakt nieustąpienia przez A. N. pierwszeństwa pieszej w momencie przechodzenia przez nią przez oznakowane przejście dla pieszych, jako bezpośrednią przyczynę podjętej przez nich interwencji. Wskazani świadkowie to funkcjonariusze policji. Pełnili służbę i należycie wykonując swoje obowiązki interweniowali, gdy stwierdzili fakt popełnienia przez obwinionego wykroczenia. Nie było innej przyczyny ich działania, lecz stanowiło ją wyłącznie zaobserwowane naruszenie przepisów prawa. Zgodnie zeznali na czym ono polegało i jak zachowywał się obwiniony. Zeznania tych świadków stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Zostały również udokumentowane w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu. Z tych względów są dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Zaakcentować przy tym należy, że funkcjonariusze policji poruszali się radiowozem, który zatrzymali na ulicy (...) w celu umożliwienia pieszej przejścia przez jezdnię. Stali więc bezpośrednio przy wyznaczonym przejściu i mieli możliwość bardzo dokładnej oceny sposobu poruszania się obwinionego pojazdem, momentu, w którym przejechał on przez przejście i jego skutku, którym było zmuszenie przechodzącej osoby do zatrzymania się, aby nie doszło do jej potrącenia.

Nie ustępując pierwszeństwa pieszej na oznakowanym przejściu dla pieszych A. N. wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 90 kw.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając A. N. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. A. N. nie wyraził bowiem jakiegokolwiek skruchy i w centrum miasta zignorował elementarne zasady poruszania się po nim.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć A. N. niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.